

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

LIEFDE OP HET DERDE GEZICHT

tragikomedie in vier bedrijven

door

Rik Daems

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2660

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *LIEFDE OP HET DERDE GEZICHT* op te voeren moet de naam van auteur *RIK DAEMS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2000/0220/051
ISBN- 978- 90-385-06982

© 2000 Toneelfonds J. Janssens/Rik Daems
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(7à8 dames-3à4 heren-1 kind)

WILLY : een kranige zeventiger

LUC : zijn zoon

HILDE : zijn schoondochter

BRUNO : zijn kleinzoon (pl.m. 15 jaar; kan ook door een meisje worden gespeeld)

JULIENNE : schoonmaakster

DOKTER SPRUYT : dokter aan huis (kan ook door een vrouw worden gespeeld)

JAN : oude dementerende man

CHRISTINE : verpleegster in het rustoord

ANNA : moeder van Christine en nieuwe rustoordbewoonster

ROZA :)

JULIA :) 3 oude dames, samen “de gazet” van het rustoord

PAULA :)

DECOR

Het stuk speelt zich af in een rustoord voor ouderlingen. Het decor bestaat uit twee symmetrische kamers, links en rechts gescheiden door een denkbeeldige wand. Vooraan in de linkse en rechtse wand, een venster dat uitgeeft op een tuin. Achteraan in diezelfde wanden een deur (toilet).

Achteraan links en rechts een deur die uitkomt op de gang. In het midden, tegen mekaar, twee éénpersoonsbedden.

Een zetel aan beide vensters die uitzicht geeft op de tuin. Verdere aankleding volgens eigen smaak.

Ergens in de zaal of in het decor een driezitsbank voor de drie oudere dames die voor de tussenacts zorgen.

PROLOOG

(Charelke, de man die in de rechtse kamer verbleef, is dood. Hij is net begraven. Men kan de voorstelling beginnen met dia's van een begrafenis, of met het geluid van doodsklokken. Een spot op de drie dames op de bank. Roza, met hoorapparaat, zit in het midden.)

JULIA : Ja....

PAULA : Ja.... *(geen reactie van Roza – beiden porren haar aan)*

ROZA : Ja ja.... *(spreekt luid)*

PAULA : Ja ja, Charelke zal voor ons geen “commiskes” (boodschappen) meer moeten doen...

JULIA : De gelukzak...

PAULA : Waarom de gelukzak? Die mens steekt er juist onder...

JULIA : : Zo mogen gaan... ik wil er direct voor tekenen...

PAULA : O ja? Hij was maar juist 94 jaar geworden! Waaraan zou die nu toch gestorven zijn?

JULIA : Weet ik het? Wiegendoed zal 't zeker niet geweest zijn! Hij is vorige woensdagavond gezond en wel gaan slapen, en is donderdagmorgen dood opgestaan. Wat kan een mens nog meer willen?

PAULA : Ho maar! Dat ze hier nu maar stoppen. Nu zijn we nog maar juist met z'n vieren om in de cafetaria te kaarten...

JULIA : We zullen het vanaf nu zonder “gever” moeten stellen... hé Roza!

ROZA : Ja ja....

PAULA : Zeg nu ook eens iets, Roza !

ROZA : Wablief?

PAULA : Zeg eens iets!

ROZA : Charelke ligt op 't kerkhof, de sukkelaar! Wie gaan we nu nemen als vijfde man bij 't kaarten? *(Lange stilte)*. Wie?

PAULA : Ik denk dat de batterijen van haar hoorapparaat weer plat zijn...

JULIA : Ik dacht juist hetzelfde, zie...

PAULA : Haar geld zal weer op zijn...

JULIA : 't Kan er weer niet af!

PAULA : Haar dochter zal er weer mee weg zijn

JULIA : Die zal volgende week weer helemaal in 't nieuw staan, onthou mijn woorden...*(Paula en Julia staren recht voor zich uit)*

PAULA : Zullen we dat van die batterijen eens testen?

JULIA : Ja, maar niet in haar ogen kijken he!

PAULA : Nee nee *(dan luid)* . Ik trakteer jullie nu allebei op een ijsje met verse aardbeien en slagroom !... *(geen reactie van Roza)*.

JULIA : Geen reactie! Die pillen zullen zeker plat zijn!

PAULA : Daar kan je zeker van zijn, anders had ze al lang in de cafetaria aan tafel gezeten met haar lepel in aanslag, hé Roza?

ROZA : Wablief?

PAULA : Ik heb gelijk hé?

ROZA : Ja ja...

PAULA : Zie je wel... Het zullen voor Willy ook zware dagen zijn. Zijn buurman en beste vriend, weg, zo maar, ineens...

JULIA : En zonder te verwittigen!

PAULA : Weeral een kamer vrij. Ik hoop dat de Willy van verdriet weer niet begint te drinken zoals toen hij hier binnenkwam nadat zijn vrouw was overleden.

JULIA : De één zijn dood is de ander zijn kamer hé!

PAULA : Wie zullen ze hier nu weer binnengooien?

JULIA : Hola, wacht... daar weet ik – denk ik – meer over.

PAULA : Vertel maar, dat interesseert me, dat weet je hé?

JULIA : Toen ik een dag of drie geleden voorbij het bureau van de directrice stapte, stond de deur open. Toen hoorde ik Christine, de verpleegster van onze gang, praten.

PAULA : Christine, juist.

JULIA : En per ongeluk ben ik blijven staan en ik heb alles gehoord wat ze zegden.

PAULA : En?

JULIA : Christine vroeg al wenend of ze die kamer kon hebben.

PAULA : Voor haar zelf?

JULIA : Dat zal wel niet! Voor iemand van haar familie zeker.

PAULA : En wat zei de directeur?

JULIA : Pas op hé, ik heb ook niet alles verstaan, maar hij zei dat de kamer van Charel wel vrij was, maar dat er nog veel mensen op de wachtlijst stonden.

PAULA : Toen ik hier zes jaar geleden binnenkwam, moest dat ook vlug gaan.

JULIA : En is 't vlug gegaan?

PAULA : Zuster directrice van toen zei, dat ik alleen kon komen als er iemand van de mensen hier naar de hemel ging, dan kwam er een kamer vrij!

JULIA : En?

PAULA : Ik heb haar gezegd dat ik er elke dag voor zou bidden... Na vier dagen had ik al prijs... (*Ze bekijken Roza*)

ROZA : Charelke zijn kamer staat ook weeral leeg zie...

PAULA : Willen we samen leggen voor nieuwe batterijen voor haar geluidsinstallatie?

JULIA : Dat is een goed idee, dan kunnen we weer met haar praten zoals normale mensen!

SPOT UIT

EERSTE BEDRIJF

(In de rechtse kamer (die van Charel was), is alles netjes gekuist en alles staat op orde. Alleen het bed moet nog opgemaakt worden. Op de kast staat nog een foto van Charel. In de andere kamer (van Willy) is het een gezellige overhoop. Willy komt van de begrafenis van Charel en loopt binnen in diens kamer. Willy neemt de foto van Charel.)

WILLY : Charel jong, ze zijn je hier al vergeten!

(Hij neemt de foto mee naar zijn eigen kamer, zet 'm op de kast en zet er een brandende kaars voor. Willy gaat in zijn zetel zitten en staart voor zich uit naar buiten. Julienne, de werkvrouw, komt in de kamer van Willy . Ze is mooi gebruind. Ze komt net terug uit vakantie en is héél enthousiast).

JULIENNE : Hier zie, de Willy zie... Hoe is 't ermee? *(Begint ondertussen te kuisen)*

WILLY : Dat gaat wel...

JULIENNE : Het is al lang geleden dat we mekaar nog gezien hebben, hé Willy *(geen reactie)* hé Willy?

WILLY : Ja!

JULIENNE : Jouw kamer is de eerste die ik kuis na mijn 14 dagen vakantie. Het is zéér goed geweest met onze Johnny, hoor, maar heet, heet!

WILLY : *(afwezig)* Ja ja, dat zal wel...

JULIENNE : Weet je nog waar we naartoe geweest zijn?

WILLY : Naar een land waar het héél heet was!

JULIENNE : Naar Thailand, waar het sjiekere volk naartoe gaat. Knap joh, één en al natuur, pracht van een hotel met privé-strand, sauna en een eigen zwembad... Ik heb van elke dag genoten, als het niet te heet was natuurlijk. Want één week konden we echt niet buiten komen van de hitte.

WILLY : Ah zo!

JULIENNE : We waren alle twee verschrikkelijk ontspannen, totdat we terugkwamen...

Om te beginnen vertrok onze chartervlieger al met drie uur vertraging, en zo groot die held van mij is, zo klein is hij in een vliegtuig...

WILLY : Zo ken ik er nog.

JULIENNE : Achter ons zat een man die zeker de plezantste thuis was. Hij had direct gezien dat onze Johnny zenuwachtig was, en dat hij veel schrik had...

WILLY : Dat is niet mooi!

JULIENNE : Toen we juist ingestapt waren, zei hij met een serieuze stem dat hij dacht dat de Duitsers dat toestel in '40-'45 hadden achtergelaten. Onze Johnny, die toch alles gelooft, zat toen al lijkleek en bibberend als een rietje op het puntje van zijn stoel

WILLY : Hmm

JULIENNE : Toen begon hij heel heimelijk te vertellen dat van het type vliegtuig waar wij mee vlogen, er de laatste twee jaar zeker al tien gecrashte waren... Toen stak hij z'n kop tussen onze zetels en zei met een diepe stem: "niemand van de passagiers heeft dat ooit overleefd...!"

WILLY : Was dat zo?

JULIENNE : Maar nee... Een half uur lang heb ik onze Johnny moeten kalmeren, maar dat was nog niet alles hé! Na een uur, toen we goed en wel op hoogte waren, kwam de piloot even goedendag zeggen, omdat het vliegtuig op automatische piloot stond... Mijne held dacht natuurlijk dat er geen besturing was... Toen heb ik aan de stewardess een pilletje moeten vragen om onze Johnny te kalmeren...

WILLY : Schone vakantie

JULIENNE : Toen was zijn nachtmerrie nog niet voorbij... Een halfuur vóór we gingen landen, zei die flauwe plezante van achter ons, dat hij vond dat die motor aan onze kant begon te roken en te trillen en dat hij precies een brandlucht rook... Toen kroop mijne held bijna in die bakjes voor handbagage

boven onze kop. Twee airhostessen hebben hem toen moeten kalmeren tot dat vliegtuig stilstond op Zaventem.

WILLY : Schoon vakantie

JULIENNE : Eigenlijk wel, alleen was die laatste dag er voor onze Johnny teveel aan. Toen we thuiskwamen, heb ik de dokter laten komen. Die schreef al direct 14 dagen ziekteverlof voor (*citeert*): “totaal overspannen van de zenuwen ten gevolge van vliegangst” dat staat er op zijn briefje. En pas op, 't is nog niet over. Deze nacht zat hij weer recht in zijn bed, zwetend en roepend... Hij was weer aan 't vliegen.

WILLY : Dan heeft hij er twee keer plezier aan gehad.

JULIENNE : (*Is ondertussen aangekomen bij de foto van Charel+kaarsje*) Hier zie, Willy, ik wist niet dat je 't voor de jongens had, dat er al een foto van een man op je kast staat...

WILLY : Kijk eens wie er opstaat!

JULIENNE : (*Zoekt haar bril*) Maar dat is Charelke!

WILLY : Charel is daarstraks begraven...

JULIENNE : Wablief?

WILLY : Charel is daarstraks begraven...

JULIENNE : Meen je dat? (*Willy knikt*) Oh Willy, sorry... En dan zit ik hier nog zo onnozel te vertellen over mijn vakantie en onze Johnny!

WILLY : 't Is niks!

JULIENNE : Ik kon dat echt niet weten hoor, nogmaals sorry.

WILLY : Ik vind het echt niet erg, je moet je echt niet verontschuldigen.

JULIENNE : Toen ik daarstraks terug moest komen werken, ben ik vlug in de keuken een tas koffie gaan drinken en dan ben ik recht naar deze gang gekomen. Omdat jouw deur openstond, ben ik hier begonnen.... (*pauze*) Hoe is 't gekomen?

WILLY : Vorige week lag hij op een morgen dood in bed...Ik vind het verschrikkelijk voor hem, maar hij heeft zeker niet afgezien, dat is een troost. Spijtig... ik heb

nog niet eens “dag” kunnen zeggen. Dokter Spruyt zegt dat hij gewoon vergeten is om wakker te worden...

(Op dat moment komt Christine, een verpleegster, met een set propere lakens binnen in de kamer van Charel. Ze kijkt even rond, hoort Julienne, en gaat er naartoe)

CHRISTINE : Dag Julienne! Hoe was je vakantie?

JULIENNE : Héél goed, dank U!

CHRISTINE : Jij bent vandaag terug beginnen werken, hé?

JULIENNE : Ja, mijn vakantie was tof, maar het plezier is er al af als ik hier net van Willy hoor wat er met Charel gebeurd is...

WILLY : Jullie moeten je dat niet zo aantrekken...Doodgaan hé, dat is een stukje van 't leven... laat ons het zo maar zeggen. Charel was wel mijn beste maat, maar ik zal het zelf wel verwerken. Bij mij is dat mijn leven, bij jullie je werk! En zo komt er weeral een kamer vrij...

CHRISTINE : Daarvoor kwam ik juist langs. Julienne, kan je even meekomen om het bed hiernaast op te dekken? De kamer is gisteren grondig gekuist, alleen het beddengoed moet nog vervangen worden.

JULIENNE : Zullen we dat eerst doen? Dan kan ik ook verder werken.

CHRISTINE : OK

(Ze gaan allebei naar de kamer naast Willy en dekken het bed tijdens hun conversatie. Willy blijft alleen achter, en staart wezenloos voor zich uit)

Ik ben tevreden dat Willy nu al wat praat, want na de dood van Charel is hij helemaal dichtgeklapt.

JULIENNE : Charel en Willy waren ook al jaren twee handen op één buik. Ze hebben hier heel wat afgelachen en plezier gemaakt. Hopelijk gaat Willy weer niet

drinken en blijft hij zich wat verzorgen, want toen hij hier binnenkwam nadat zijn vrouw gestorven was, heeft hij zich wel erg laten gaan.

CHRISTINE : Ik denk dat dat meer te maken had met zijn zoon, Luc. Die heeft hem er toen mooi ingelapt!

JULIENNE : Ha ja, met zijn huis!

CHRISTINE : Ja, voor Willy beseftte wat er met hem gebeurde, had Luc hem hier gedropt en was het huis van Willy voor Luc. Hij is ook maar enige zoon!

JULIENNE : Willy was eigenlijk nog veel te fit om hier te zitten...

CHRISTINE : Nu nog, trouwens...

JULIENNE : Ik kan Willy best begrijpen als hij zich als een gek voordoet als Luc hem komt bezoeken.

CHRISTINE : Alleen zijn kleinzoon, Bruno, die weet dat het niet echt is. Als Luc en zijn vrouw de Willy komen bezoeken, dan maak ik dat ik wegkom. Ik besterf het van 't lachen.

JULIENNE : Ik heb me daarbij toch enige bedenkingen gemaakt! Elke keer hoorden we de toenmalige zuster directrice steen en been klagen over de wachtlijst. Toen we iets gingen vragen voor een buurman of buurvrouw die naar ons rustoord wilden komen, zei ze altijd: "er zijn nog 30 wachtende vóór U". Willy z'n vrouw stierf en nog geen week later zat Willy in de kamer hiernaast. Dat is ondertussen al zeker 5 jaar geleden en Willy zit er nog! Politiekers moet je kennen, dat zegt onze Johnny ook. Uw dossier vanonder wegnemen en bovenaan leggen en 't is zo geklonken!

CHRISTINE : O ja?

JULIENNE : Zeker weten! Vind jij dat dan niet?

CHRISTINE : Ik vind van niet, nee... Ik heb er zojuist ook misbruik van gemaakt...

JULIENNE : Ken jij dan ook politiekers?

CHRISTINE : Nee, ik ben het gewoon aan de directrice gaan vragen!

JULIENNE : Wat dan?

CHRISTINE : Of mijn moeder a.u.b. geen voorrang kon krijgen... Vanaf volgende week komt ze naar hier, in deze kamer...

JULIENNE : En dat ging zomaar?

CHRISTINE : Ja! Ik heb haar gewoon verteld dat mijn moeder er zwaar onderdoor zit, en dat ze daarvoor zware medicatie moet nemen. Je moet weten dat ik enige dochter ben. Ik heb mijn job en mijn huishouden, wat maakt dat ik haar bijna alleen in het weekend kan bezoeken....

JULIENNE : Als het zo zit, vind ik het prima dat je dat zo hebt kunnen regelen. Heb je dat al tegen je collega's gezegd?

CHRISTINE : Ja hoor.

JULIENNE : En?

CHRISTINE : Iedereen vond het goed.

JULIENNE : Dan vind ik het ook goed! Zo zie, deze kamer is in orde... Je moeder mag komen!

CHRISTINE : Wanneer ik me bedenk dat zij daar thuis helemaal alleen zit, ben ik blij dat ik hier elke dag bij haar zal kunnen zijn en dat zij terug onder de mensen zal komen!

JULIENNE : (*Aan venster*) Als je ziet wat een prachtig uitzicht ze hier hebben op de tuin, de vijver en de parking, dan kan ze er alleen maar van genieten.... Oei!

CHRISTINE : Wat is er?

JULIENNE : Alarmfase 7 voor Willy!

CHRISTINE : Waarom?

JULIENNE : (*Wijst*) Ginder zie, vanachter rechts op de parking, dat wrak dat daar opgereden komt!

CHRISTINE : De Luc, de zoon van Willy... We spreken er nog net over...

JULIENNE : Als je van de duvel spreekt, zie je zijn staart... Alhoewel die Luc zijn staartje me helemaal niet interesseert... zo'n rotvent!

CHRISTINE : Kijk nu toch eens.... Die Luc en zijn vrouw stappen precies tegen hun zin uit...

JULIENNE : Maar Bruno, zijn kleinzoon die haast zich om bij zijne bompä te zijn!

CHRISTINE : Hij heeft dan ook maar enkele minuten om een serieus gesprek met zijn bompä te doen. Soms komt hij ook stiekem op bezoek, want wanneer Luc zijn vrouw er bij is, begint Willy zijn show op te voeren... en terecht vind ik!

JULIENNE : We zullen Willy maar verwittigen zeker, dan is hij al over de eerste schok heen als zijn teergeliefd zootje op zijn kamer komt. *(Ze gaan buiten en kloppen op de deur van Willy 's kamer)* Goed volk!

WILLY : Als je dat zelf zegt zal dat zo wel zijn, zeker...

CHRISTINE : Willy, we hebben goed en slecht nieuws voor jou!

JULIENNE : Zullen we met het goeie beginnen?

WILLY : Allé, vooruit.

CHRISTINE : Bruno is daar!

WILLY : Dan zullen die twee die volgen het slechte nieuws zijn, zeker?

JULIENNE : Zo zou je dat kunnen noemen, ja!

WILLY : Is Bruno eerst?

JULIENNE : Ja.

WILLY : Wil je dan a.u.b. mijn portefeuille even geven uit mijn vest? *(Julienne geeft het)*

JULIENNE : Wij zullen maar verdwijnen zeker?

WILLY : Als jullie je serieus kunnen houden, dan mogen jullie blijven...

CHRISTINE : Nee, dank je, ik wist vorige keer ook al niet meer waar kijken...

WILLY : Mijn schoondochter is er dus ook bij?

JULIENNE : Ja!

WILLY : Die heks! Hoe is ze gekomen: met de auto of op haar bezem?

JULIENNE : Met dat eerste...

WILLY : Als de kamer van Charel dan toch vrij is, wacht onze Luc en zijne gendarm daar dan op, en hou ze wat aan de praat!

CHRISTINE : Wat moeten we zeggen?

WILLY : Dat het met mij altijd maar erger en erger wordt... dat ik nog weinig heldere momenten heb... en dat ik bijna geen contact meer heb met de andere mensen...

JULIENNE : We doen ons best!

WILLY : Als hij zo onverwachts komt, dat is dat een louche zaak. Hij zal weer wat nodig hebben... zeker geld! En nu met Charel, ben ik helemaal niet in de stemming.

CHRISTINE : We zijn al weg zie!

BRUNO : *(op)* Bompa!

WILLY : Bruno, mijn engel! Hoe is 't jongen?

BRUNO : Als ik bij jou ben is het goed hé bompa. *(haalt uit zijn binnenzak een doos pralines)* Hier zie, ik heb voor jou een doos witte pralines meegebracht, ik weet dat je daar gek op bent. Ik zal ze vlug in de kast zetten *(doet het)*.

WILLY : Bedankt hé jongen! Hier zie, een centje voor jou, je zal wel weten wat je er kan mee doen en dat ik nooit hoor dat je er iets verkeerd mee koopt!

BRUNO : Nee, nee, je kent me hé bompa! Wauw, 1000 frank! Ik ben aan 't sparen voor een stereoketen voor op mijn slaapkamer... ik had nog 2000 frank tekort en nu maar duizend meer....

WILLY : Dan zal ik je 2000 frank geven.

BRUNO : Nee, bompa, dat wil ik niet. Daarvoor zag ik dat niet. Volgende week moet ik hier en daar gaan babysitten en dan verdien ik dat zelf wel. Toch heel erg bedankt, ik ben er heel gelukkig mee.

WILLY : Dat apprecieer ik!

BRUNO : Anders zou ik al worden zoals mijn vader... die komt je alleen bezoeken als hij iets nodig heeft. En dat is nu niet anders...

WILLY : Wat scheelt er nu weer?

BRUNO : Onze auto is serieus kapot. Hij is in de garage juist opgelapt en ze hebben daar gezegd dat hij het nog maximum één maand zal uithouden! En onze pa weet natuurlijk weer een prachtige occasie staan!

WILLY : En dus komt hij weer bedelen?

BRUNO : Ik heb hem ook gezegd dat ik dat niet eerlijk vind, maar dan moet ik weer zwijgen... Voer seffens je nummertje nog maar eens op zoals gewoonlijk, en beloof me dat hij niks krijgt en dat je niet mee naar de bank gaat om weer geld van je spaarboekje te halen... hij verdient het echt niet bompa.

WILLY : Vind jij dat?

BRUNO : Zeker en vast! Vorige week lagen de bankafschriften van enkele spaarboekjes op de keukenkast. Met het geld dat daar opstaat kan hij als hij wil een nieuwe Porsche kopen. Hij heeft geld genoeg... hij moet het zelf maar betalen!

WILLY : Goed, ik zal het onthouden!

BRUNO : *(lachend)* Ik zal al bij jou komen zitten, je hand vasthouden, een triestig gezicht trekken en doen alsof. *(Ze kijken mekaar in de ogen en beginnen luidop te lachen)*

WILLY : Eigenlijk hadden we allebei in een toneelvereniging moeten gaan... zo'n komedianten!

BRUNO : Toch vind ik dat je er vandaag een beetje triest uit ziet.

WILLY : Vanmorgen is Charelke, mijn beste vriend van hiernaast begraven. Alleen al het idee dat ik de volgende zou kunnen zijn, maakt me triest. Maar als jij hier bent, vergeet ik dat!

BRUNO : Jij bent nog veel te goed om dood te gaan, bompa. Volgens mij ben je zelfs nog veel te goed om hier te zijn. Beloof me dat je je best zult doen om zo lang mogelijk goed te blijven.

WILLY : Beloofd!

BRUNO : Ik hoor ze! Ze komen af met die verpleegster.

WILLY : Geen probleem, die speelt het spelletje ook mee.

BRUNO : Kom, kijk naar buiten en we wachten af.

CHRISTINE : *(Komt vanuit de gang in de kamer van Charel met Luc en Hilde)* Kom hier even binnen vóór je bij hem binnengaat, dat we eerst even kunnen praten.

(Hilde heeft een onooglijk lelijk en klein plantje bij als cadeau – Luc is zenuwachtig)

LUC : Hoe is 't nu met onze pa?

CHRISTINE : Eigenlijk niet zo goed. Vanmorgen is zijn beste vriend, die in deze kamer verbleef, begraven.

LUC : Charelke?

CHRISTINE : Ja, die ja!

HILDE : Dat zal voor hem een klop geweest zijn.

CHRISTINE : Zeg dat wel, sinds Charel vorige week gestorven is en Willy besepte het een beetje, hebben we helemaal geen contact meer met hem gehad.

LUC : Heeft hij dan helemaal geen heldere momenten meer?

CHRISTINE : Toch wel, een week of drie geleden heeft hij nog eens gevraagd hoe het met jullie was...

LUC : Echt waar?

CHRISTINE : Ja, ik heb hem toen alles verteld wat ik over jullie wist... Hij reageerde er heel helder op... maar sindsdien... niks meer!

LUC : Ik moet hem dringend het één en ander vragen, maar als hij geen helder moment heeft, heeft dat geen enkele zin.

CHRISTINE : Daarin heb je gelijk. Je mag al tevreden zijn als hij antwoordt als je iets vraagt. *(Ze acteert)* Als je 't mij vraagt, denk ik dat als de aftakeling zo voortgaat, en vergelijkend met andere gevallen, hij niet lang meer te leven heeft...

LUC : *(opgelucht)* O ja?

HILDE : Luc!

CHRISTINE : Wat zei je?

LUC : Niks, helemaal niks!

CHRISTINE : Sorry mensen, maar ik moet er vandoor! Ik zou zeggen: hou het rustig, laat je vader vooral niet schrikken en je kan erop rekenen dat ik je telefoneer als je vader een helder moment heeft *(af)*